

10 e Kamer

Nr. 486/06
VAN HET PARKET

Nr. 99560
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, neemt het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

verstek

21 december 2007

not. VU 66.99.926/99 van het openbaar ministerie

en de burgerlijke partijen,
wonende te

tegen:

Nr. , bouwkundig ingenieur,
geboren te op , wonende te
;

Uit hoofde van:

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 44 § 1-1°, 45 §4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 §1, 43 §4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu op de grond gelegen te ten kadaster gekend onder

in eigendom toebehorende aan ° te op
, tot 09/10/2003 en sedertdien toebehorende aan
1/2 EB) - (1/2
BE) en onder in eigendom toebehorende aan
en echtgenote

en echtgenote
volgende constructies te hebben opgericht namelijk:

1. betreffende de poortsteunen:
een rechterpoortsteun te hebben geplaatst verankerd in beton in strijd met de bekomen regularisatievergunning d.d. 26.06.1997 die voorzag in het bouwen van een rechter poortsteun geplaatst in de zone N (natuurgebied) uitgevoerd in prefab en onverankerd.
2. betreffende het terras:
een houten terras te hebben gebouwd (aan de zijkant zien we de betonnen steunen waarvan enkel het gedeelte niet in natuurgebied werd vergund).
3. betreffende de houten wand:
een houten wand te hebben opgetrokken aan het terras aangebouwd in natuurgebied met een hoogte van 1.90 meter.
4. betreffende het toegangspad:
een pad van de oprit naar het terras te hebben aangelegd in klinkers in natuurgebied.
5. betreffende de betonplaat:
een betonplaat voor een hondenhok te hebben gegoten in de tuin in natuurgebied (afmetingen betonplaat: 4,30m op 2,30m).
6. betreffende de onverharde parkeerstrook:
in natuurgebied een stuk grond te hebben gebruikt als parkeerplaats voor voertuigen.

te in de periode gaande van 15.02.1996 tot en met 24.03.1997.

Met de omstandigheid dat de inverdenkinggestelde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit (zaakvoerder van) onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt.

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°,3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu

1. op het sub A (A1 t.e.m. A6) omschreven terrein de onder tenlastelegging A omschreven constructies
te in op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 25/03/1997 tot 24/ 02/1998

2. en de sub A (A1 t.e.m. A6) en B.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben
te _____ in de periode gaande van 24/02/1998 tot en met 30/04/2000.

Met de omstandigheid dat de inverdenkinggestelde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit (zaakvoerder van _____) onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt.

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A (A1 t.e.m. A6) en B.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben,

te _____ in de periode gaande van 01/05/2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 01 april 2004,

met de omstandigheid, wat de inverdenkinggestelde betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit (in casu zaakvoerder van _____) onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen, en/of opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne van 14 maart 2006, 10de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Spreekt de beklaagde _____ vrij van de verdenkingen sub litt. A1, 4 en 6 en B 1, 2 en C in zoverre zij de instandhouding van de constructies omschreven onder A1, 4 en 6 betreffen.

Veroordeelt de beklaagde _____ voor wat de samengevoegde verdenkingen sub litt. A2, 3, 5, B1, 2 en C betreft, in zoverre de tenlasteleggingen B1, B2 en C de instandhouding van de constructies omschreven onder A2, 3 en 5 betreffen tot een geldboete van € (2.000 gedeeld door 40,3399, verhoogd met 1.990 opdecimen =) 9.915,74 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden, en tot de kosten, berekend en vastgesteld samen op € 130,11, kosten, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen feiten, meer een vergoeding van € 25.

En, gezien de veroordeelde vroeger nooit werd verwezen tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan twaalf maanden en dat de uitspraak van het tegenwoordig vonnis laat hopen dat het een

voldoende reden zal zijn om deze tot beternis te brengen; gelet op art. 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964.

Beveelt het gewoon uitstel van de uitvoering van dit vonnis vanaf heden voor een termijn van DRIE JAAR, behalve voor wat de kosten betreft.

Zegt voor recht dat de veroordeelde verplicht is tot het betalen van een bedrag van één keer € 25 bij wijze van financiering van het Fonds ingesteld bij artikel 28 van de wet van 1 augustus 1985, bedrag vermeerderd met vijfenveertig deciemmen, zij een bedrag van één keer € 137,50.

Verklaart de herstellvordering onontvankelijk voor wat betreft de rechterpoortsteun en de onverharde parkeerplaats.

Stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp valt voor wat betreft de houten wand, het toegangspad en de betonplaat voor het hondenhok.

Beveelt, voor het overige, dat de beklaagde de plaats in de oorspronkelijke toestand, dit impliceert :

Het verwijderen van het terras dat in natuurgebied gelegen is en het afvoeren van alle afbraakmaterialen naar de daarvoor voorziene stortplaatsen

zal herstellen binnen de zes maanden, die een aanvang zullen nemen op de achtste dag na betekening van onderhavig vonnis, dit onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag dat het herstel niet plaatsvindt binnen de termijn van zes maanden.

Bij gebrek aan herstel binnen voormelde termijn wordt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gemachtigd om van ambtswege in de uitvoering ervan te kunnen voorzien op kosten van beklaagde die zal verplicht worden alle uitvoeringskosten terug te betalen op kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter (cfr. art. 153 decreet betreffende de ruimtelijke ordening).

Ontvangt de burgerlijke vordering doch verklaart ze ongegrond.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 28 maart 2006 door de beklaagde op strafrechtelijk gebied en wat de herstellvordering betreft;
- 28 maart 2006 door het openbaar ministerie;
- 28 maart 2006 door de burgerlijke partijen;

*

*

*

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester
advocaat aan de balie te en meester
advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
substituut-procureur-generaal.

De burgerlijke partijen verschijnen niet, noch iemand voor hen in de persoon van een advocaat.

* * *

1. De hogere beroepen van de beklaagde en het openbaar ministerie tegen de beslissing van de eerste rechter over de strafvordering en de herstellvordering tegen en het hoger beroep van de burgerlijke partijen tegen de beslissing van de eerste rechter over hun burgerlijke rechtsvordering tegen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. Bij brief van 21 november 2007 liet de raadsman van de burgerlijke partijen kennen dat zijn cliënten afstand doen van hun hoger beroep. Ter terechtzitting van het hof van 29 november 2007 verschenen de burgerlijke partijen niet noch iemand voor hen. Het hof neemt aan dat de burgerlijke partijen hun afstand handhaven. De burgerlijke partijen hebben het recht afstand te doen van het rechtsmiddel dat zij hebben aangevoerd tegen de beslissing van de eerste rechter over hun vordering tot op het ogenblik dat de zaak in beraad is genomen. Het blijkt verder niet dat de burgerlijke partijen de draagwijdte van hun afstand niet zouden beseffen zodat het hof deze afstand van hoger beroep, die door de beklaagde werd aanvaard, vaststelt. Over de burgerlijke vordering tegen dient het hof derhalve niet meer te beslissen.

3. De kwalificatie van de in de beschikking tot verwijzing van 4 november 2002 van de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Veurne onder A.2 tot en met A.7 (in de dagvaarding houdende dagstelling A.1 tot en met A.6 genoemd), B en C te last gelegde feiten dient als volgt te worden verbeterd en aangepast (ook wat de littera betreft):

"te

A (voorheen A en B.1).

Op niet nader te bepalen data in de periode van 15 februari 1996 tot 24 februari 1998:

Bij inbreuk op artikel 44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot en met 24 maart 1997, en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen

van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,
op het onroerend goed gelegen te ten kadaster
gekend onder in eigendom toebehorende aan
hiervoor nader geïdentificeerd, tot 09/10/2003 en sedertdien
toehorende aan (1/2 EB) –
(1/2 BE), en onder in
eigendom toebehorende aan en echtgenote
en echtgenote
en echtgenote

volgende constructies in natuurgebied te hebben opgericht of geplaatst:

1. een rechter poortsteun, verankerd in beton;
2. een houten terras, aansluitend op een vergund terras;
3. een houten wand met een hoogte van 1,90 meter, aangebouwd aan het in natuurgebied liggende houten terras;
4. een toegangspad van de oprit naar het terras, aangelegd in klinkers;
5. een betonplaat voor een hondenhok met afmetingen van 4,30 meter op 2,30 meter;
6. een stuk grond gebruikt als parkeerplaats voor voertuigen.

B (voorheen B.2 en C).

- Vanaf 24 februari 1998 tot en met 30 april 2000:

Bij inbreuk op artikel 42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake, de onder A.1 tot en met A.6 omschreven wederrechtelijke toestand te hebben in stand gehouden,

- en vanaf 1 mei 2000 tot en met 19 maart 2002 (zijnde de datum van de vordering tot verwijzing van de beklaagde naar de correctionele rechtbank):

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1°, tweede, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake, de onder A.1 tot en met A.6 omschreven wederrechtelijke toestand te hebben in stand gehouden.

Met de omstandigheid dat de beklagde, zaakvoerder van een persoon is die wegens zijn beroep onroerende goederen bouwt."

De partijen hebben van deze verbeteringen en aanpassingen kennis gekregen en de beklagde heeft er zich op verdedigd.

De aldus verbeterde en aangepaste telastleggingen hebben betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de beschikking tot verwijzing aan ten grondslag liggen.

Telkens wanneer hierna verwezen wordt naar de telastleggingen A en B, gaat het om deze telastleggingen zoals hiervoor verbeterd.

4. De feiten, omschreven onder de telastleggingen A.1 tot en met A.6 en B, zijn, voor zover bewezen, in hoofde van de beklagde de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en vormen aldus slechts één enkel strafbaar feit zodat de verjaring van de strafvordering voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, i.c. op 19 maart 2002.

De verjaring van de strafvervolgning werd laatst regelmatig gestuit op 28 maart 2006 door het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis van 14 maart 2006. Gelet op deze stuiting is de strafvervolgning tegen zelfs zonder inachtneming van de periodes dat de verjaringstermijn geschorst was, niet vervallen door verjaring.

5.1. De onder A en B te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, tweede, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), 22 april 2005 (B.S. 29 april 2005) en 10 maart 2006 (B.S. 7 juni 2006), hierna genoemd DORO.

5.2. Het artikel 146, derde lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het hof dient derhalve na te gaan of het onder de telastlegging B te last gelegde misdrijf van in stand houden *in casu* nog langer strafbaar is.

De handelingen en werken waarop de onderscheiden onderdelen van de telastlegging A betrekking hebben zijn volgens het gewestplan vastgesteld bij koninklijk besluit van 6 december 1976, gelegen in een natuurgebied. Volgens artikel 146, 4° lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003 en gewijzigd bij artikel 46 van het decreet van 21 november 2003, wordt onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden o.m. verstaan de natuurgebieden. Het aan de beklagde te last gelegde misdrijf van in stand houden is dan ook nog steeds strafbaar.

6. De telastlegging A.6 en de telastlegging B in de mate dat zij betrekking heeft op het in stand houden van de onder A.6 omschreven toestand, zijn niet bewezen zodat de beklagde hiervoor dient te worden vrijgesproken. Uit niets blijkt dat het stuk grond waarop voertuigen werden geparkeerd, op enige wijze werd verhard of speciaal ingericht voor het parkeren van voertuigen. Pas vanaf 1 mei 2000 is het gewoonlijk gebruiken van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens vergunningsplichtig geworden. Het stuk grond waarop voertuigen werden geparkeerd en waarvan de eerste rechter tijdens zijn plaatsafstapping op 11 juni 2004 vaststelde dat het door wie ook als parkeerplaats kon worden gebruikt, is geen eigendom van de beklagde en het blijkt niet dat hij na 1 mei 2000 daar nog gewoonlijk gebruik heeft van gemaakt.

7. Door de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en door het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A.1, A.2, A.3, A.4 en A.5 en de telastlegging B in de mate dat zij betrekking heeft op het in stand houden van de onder A.1 tot en met A.5 omschreven wederrechtelijke toestand, in hoofde van de beklagde die, overigens terecht, voor het hof deze hem te last gelegde feiten niet langer betwist, wel naar eis van recht bewezen. Ook de (verzwarende) omstandigheid dat de beklagde, die zaakvoerder is van een persoon is die wegens zijn beroep onroerende goederen bouwt, is bewezen.

Anders dan de eerste rechter oordeelde, wordt onder de telastlegging A.1 aan de beklagde niet te last gelegd dat hij de regularisatievergunning niet nakwam, maar wel dat hij een poortsteun, die een vergunningsplichtige vaste inrichting uitmaakte in de zin van de stedenbouwwet, heeft opgericht zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het

college van burgemeester en schepenen. Achteraf, meer bepaald op 11 juni 1997 (en niet op 26 juni 1997, zoals verkeerdelijk in het bestreden vonnis gesteld) werd wel een (regularisatie)vergunning verleend voor een poortsteun uitgevoerd in prefab en niet verankerd. Tijdens de plaatsafstapping door de eerste rechter op 11 juni 2004 kon worden vastgesteld dat de poortsteun, die aanvankelijk verankerd was in beton en zo een tijdlang in stand was gehouden, niet verankerd werd geplaatst in een prefab-element.

Ook het houten terras, dat steunt en vastgemaakt is op houten kepertjes die op de grond steun vinden ten behoeve van de stabiliteit en dat bestemd is om ter plaatse te blijven staan (liggen), maakt een vaste inrichting uit in de zin van de Stedenbouwwet, resp. het coördinatiedecreet en het DORO. De beklaagde plaatste dit terras zonder vergunning en hield deze toestand in de periode nader bepaald in de telastlegging B in stand.

Ook de houten wand, het pad en de betonplaat waren in de gegeven omstandigheden vergunningsplichtige inrichtingen die door de beklaagde werden geplaatst en tot en met 19 maart 2002 in stand gehouden zonder vergunning. Nadien werden deze constructies verwijderd.

8. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2, A.3, A.4 en A.5 en de telastlegging B in de mate dat zij betrekking heeft op het in stand houden van de onder A.1 tot en met A.5 omschreven wederrechtelijke toestand, ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

De beklaagde heeft wetens en willens in natuurgebied een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door het zonder vergunning oprichten of plaatsen van de onder A.1 tot en met A.5 genoemde constructies en deze jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de telastlegging B, in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij al die tijd ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. In het voordeel van de beklaagde houdt het hof rekening met het tijdsverloop sedert de feiten en met de omstandigheid dat, behoudens voor wat het terras betreft, de wederrechtelijke constructies hetzij werden verwijderd, hetzij uitgevoerd overeenkomstig een daartoe verleende regularisatievergunning. De op de bewezen verklaarde misdrijven gestelde minimum geldboete van € 2.000 volstaat daarom als passende bestraffing, maar is wel noodzakelijk om de beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de wettelijke/decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Aan de beklaagde kan, nu de hem opgelegde straf de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat en hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, hij zich in de toekomst niet meer aan een dergelijk misdrijf zal schuldig maken, gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend worden voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

De misdrijven werden gepleegd deels vóór, deels na 1 januari 2002, doch vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 40 opdecimen moet worden verhoogd overeenkomstig artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001) en artikel 4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), beide in werking getreden op 1 januari 2002.

9. De beklaagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

10. De beklaagde dient tevens te worden veroordeeld tot de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007 en die € 28,84 bedraagt. Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

11.1. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn brief van 18 april 2001 met bijlage (zie stuk 27 van het strafdossier):

- het herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat voor wat betreft het gedeelte van het terras uitgevoerd in natuurgebied, de houten wand, het toegangspad, de betonplaat voor het hondenhok, de bermen, de duinvegetatie en reliëf van het stuk grond gebruikt als tuin;
- aanpassingswerken voor wat betreft de rechter poortsteun;
- het staken van het strijdige gebruik voor wat betreft de grond gebruikt als parkeerplaats voor voertuigen.

11.2. In de mate dat de herstellvordering betrekking heeft op de houten wand, het toegangspad en de betonplaat voor het hondenhok is ze zonder voorwerp nu deze wederrechtelijke constructies inmiddels werden verwijderd.

11.3. In de mate dat de herstellvordering betrekking heeft op de bermen en op de duinvegetatie en reliëf van het stuk grond gebruikt als tuin heeft het hof geen rechtsmacht om er over te oordelen nu zij beweerd wederrechtelijke uitgevoerde werken betreffen waarop de strafvordering geen betrekking heeft.

11.4. In de mate dat de herstellvordering betrekking heeft op/de rechter poortsteun is ze zonder voorwerp nu inmiddels de gevorderde aanpassingswerken werden uitgevoerd overeenkomstig de verleende regularisatievergunning.

11.5. In de mate dat de herstellvordering strekt tot het staken van het strijdig gebruik van de grond gebruikt als parkeerplaats voor voertuigen is ze ongegrond gelet op de tussengekomen vrijspraak van de beklagde voor de telastlegging A.6 en de telastlegging B in de mate dat zij betrekking heeft op het in stand houden van de onder A.6 omschreven toestand.

11.6. In de mate dat de herstellvordering betrekking heeft op het gedeelte van het terras dat werd aangelegd in natuurgebied en aansluit op het vergunde terras, overweegt het hof wat volgt.

Aan de onwettige toestand waarop dit onderdeel van de herstellvordering steunt werd nog geen einde gesteld: de vorige toestand werd niet hersteld en er is geen regularisatie conform een daartoe afgeleverde vergunning.

Artikel 149 § 1, eerste lid DORO, zoals gewijzigd, bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Door de raadslieden van de beklagde werden ter terechtzitting van het hof stukken neergelegd waaruit blijkt dat in het goedgekeurde gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan de strook waarin het kwestieuze terras ligt werd ingekleurd als residentiële woonzone. Dit impliceert dat het oorspronkelijk in natuurgebied aangelegd en in stand gehouden terras thans niet meer in natuurgebied ligt.

De motieven aangehaald in de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, onder meer met betrekking tot het belang van de bescherming van natuurgebied en de onverenigbaarheid van het aangelegde terras met die bestemming, zijn derhalve achterhaald. Waar een aan een woning aansluitend terras, gelegen in woonzone, kan aangezien worden als een normale uitrusting bij de woning en waar de hier gebruikte materialen, in casu hout, het best aansluiten bij het in de

nabijheid liggende natuurgebied is het niet langer zo dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het voortzetten van de herstellvordering is in deze omstandigheden kennelijk onredelijk en het hof dient deze vordering bij toepassing van artikel 159 van de Grondwet (thans) buiten toepassing te laten. Overigens is het ook zo dat, zo de uitvoering van het gevorderd herstel al enig voordeel voor de goede ordening van de ruimte zou meebrengen, dit voordeel duidelijk niet zou opwegen tegen de last die er voor de overtreder ongetwijfeld uit zou voortvloeien.

Het staat niet aan het hof zich in de plaats te stellen van de bestuurlijke overheid en een andere herstelmaatregel dan het gevorderd herstel van de plaats in de vorige toestand, zoals de betaling van een som gelijk aan de verkregen meerwaarde, te bevelen.

11.7. De op de onderscheiden herstellvorderingen geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom is zonder voorwerp.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak ten aanzien van de beklagde
en bij verstek ten aanzien van de burgerlijke partijen,**

Gelet op de artikelen aangehaald in de verbeterde en aangepaste telastleggingen en op de artikelen:

2, 3, 38, 40, 41, 65 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 186, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,

2 en 4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005,

77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende **met eenparige stemmen:**

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

Verbeterd en past de kwalificatie van de telastleggingen aan zoals hiervoor onder randnummer 3 nader bepaald.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de telastlegging A.6 en de telastlegging B in de mate dat zij betrekking heeft op het in stand houden van de onder A.6 omschreven toestand.

Veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2, A.3, A.4 en A.5 en de bewezen telastlegging B in de mate dat zij betrekking heeft op het in stand houden van de onder A.1 tot en met A.5 omschreven wederrechtelijke toestand, samen tot een geldboete van € 2.000, te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 10.000.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van € 10.000 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor € 7.500 van de opgelegde geldboete van € 10.000 en voor $\frac{3}{4}$ van de vervangende gevangenisstraf van drie maanden waartoe de beklaagde wordt veroordeeld.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 136,30 in eerste aanleg en op € 92,18 in hoger beroep.
Stelt vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt werden door de bewezen verklaarde misdrijven.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 28,84.

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in de mate dat ze betrekking heeft op de houten wand, het toegangspad, de betonplaat voor het hondenhok en de rechter poortsteun zonder voorwerp.

Verklaart zich niet bevoegd om kennis te nemen van de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, voor zover zij betrekking heeft op de berm en op de duinvegetatie en reliëf van het stuk grond gebruikt als tuin.

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in de mate dat ze betrekking heeft op het staken van het strijdig gebruik van de grond gebruikt als parkeerplaats voor voertuigen ongrond.

Laat de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in de mate dat ze betrekking heeft op het houten terras zonder gevolg.

Verklaart de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

Stelt vast dat de burgerlijke partijen
afstand hebben gedaan van hun ingesteld hoger beroep.

Laat de op dit beroep betrekking hebbende kosten gevallen aan de zijde van de burgerlijke partijen te hunnen laste.

Kosten:		
	Afschriften:	5,70
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	48,10
		<hr/>
		83,80
	+ 10 % :	8,38
		<hr/>
	Totaal :€	92,18

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **21 december 2007**.
Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier,